

Revurdering af beskyttelsesbehov

FUJ januar 2010

I sin iver efter at afvise familiesammenføringer revurderer Danmark den enkelte flygtningss beskyttelsesbehov. Og kommer forbavsende nok frem til, at man sagtens kan fortsætte sit familieliv i Somalia eller Afghanistan. UNHCR og Dansk Flygtningehjælp mener, der skal være meget tungtvejende grunde til at genoverveje en flygtningss status.

I januar blev den usikre Højesteretsdom om 28-årsreglen omtalt i Politiken - ifølge denne regel er man undtaget fra tilknytningskravet i familiesammenføringsager, hvis man har haft uafbrudt, lovligt ophold i Danmark i 28 år. Socialdemokraterne blev citeret for at være yderst tilfredse med både 28-årsregel, 24-årsregel og tilknytningskravet. SF havde såmænd heller ikke i sinde at kæmpe de store kampe på dette område.

Det lyder umiddelbart meget rimeligt, at man skal have en tilknytning til Danmark for at få sin ægtefælle hertil, og det er sikkert også derfor loven har bred opbakning. Men vi er reelt kommet helt ud af proportioner med almindelig sund fornuft, og det er nok de færreste, der er klar over det.

Flygtninge er efter loven også fritaget for tilknytningskravet, fordi de har opnået beskyttelse i Danmark og derfor ikke "bare kan rejse hjem". Men i praksis revurderer Asytkontoret hos Udlændingsservice nu deres beskyttelsesbehov og fratager dem således denne særstatus. Dette er i strid med FN's Flygtningehøjkommissariats retningslinier, og Dansk Flygtningehjælp har klaget over dette siden 2005. Flygtninge er en sårbar gruppe, som har krav på tryghed i deres nye land, og flygtningssstatus bør være permanent medmindre der er helt særlige grunde for at fratage den. Når man alligevel gør det, betyder det, at flygtningene aldrig slipper udenom tilknytningskravet, hvis deres ægtefælle er fra samme land. Fra vores jævnlige kontakt med folk, der bliver ramt af disse regler vil vi kort ridse to af dem op her:

- Afghansk mand fik asyl i 2001, forfulgt af Taleban. Var allerede inden udrejsen gift, men blev psykisk syg og fik først mulighed for at få sin kone (som var flygtet til Iran) herop i 2003. De søgte fam.smf. men sagen trak ud og hun fik tilsidst afslag. I mellemtiden havde de fået en datter, som i 2008 var 4 år gammel - da ankom politiet og satte moren i fængsel med henblik på udsendelse. Manden og datteren har permanent ophold, og han har siden 2003 haft fast arbejde og taler dansk. Begrundelsen for afslaget var tilknytningskravet og at man ikke mente, Taleban var en trussel længere.
- Somalisk mand fik asyl i 2001, mødte en somalisk kvinde i asylcentret i Danmark, blev gift og fik 3 børn. Manden har permanent ophold nu, deres 3 små børn har også ophold, men moren på 27 år fik afslag på asyl i 2006 og for nylig også på fam.smf. Man mener ikke, manden har problemer ved en hjemvenden til Somalia - på trods af, at den generelle situation er endog forværret siden da. Han har ligeledes haft fast arbejde de seneste 5 år og forsørger sin familie.

Er det rimeligt og proportionelt at fortælle disse familier, at de bare skal rejse tilbage til h.h.vis Somalia og Afghanistan efter så mange år i Danmark og på trods af, at både far og børn har lovligt ophold - og børnene er født og opvokset her? Der er jo ikke tale om tvangsægteskaber, eller proforma, eller forsøg på at lænse det danske samfund for bistandskroner? Overholder vi Menneskerettighedskonventionens artikel om retten til familieliv, og Børnekonventionens ret til at leve sammen med sine forældre?